

Udtalelse fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse om lovpakken om ofre for kriminalitet, herunder et forslag til direktiv om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og et forslag til forordning om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civile spørgsmål

(2012/C 35/02)

DEN EUROPÆISKE TILSYNSFØRENDE FOR DATABESKYTTELSE HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 16,

under henvisning til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særlig artikel 7 og 8,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽¹⁾,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽²⁾, særlig artikel 41, stk. 2 —

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. INDLEDNING

1.1. Baggrund

1. Den 18. maj 2011 vedtog Kommission en lovpakke om beskyttelse af ofre for kriminalitet. Lovpakken indeholder et forslag til direktiv om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse (»forslaget til direktiv«) og et forslag til forordning om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civile spørgsmål (»forslaget til forordning«) ⁽³⁾. Begge forslag ledsages af en meddelelse fra Kommissionen om styrkelse af ofrenes rettigheder i EU ⁽⁴⁾.
2. Den tilsynsførende er ikke blevet hørt som krævet i artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001, til trods for at lovgivningsinitiativet var opført på den tilsynsførendes liste over prioriteringer for lovforslag, som skal forelægges til høring ⁽⁵⁾. Denne udtalelse er derfor baseret på samme forordnings artikel 41, stk. 2. Den tilsynsførende anbefaler, at der henvises til denne udtalelse i de vedtagne instrumenters præambel.

1.2. Lovpakkens formål og anvendelsesområde

3. Den tilsynsførende bifalder de politiske målsætninger i lovpakken, der på linje med Stockholmprogrammet og den tilhørende handlingsplan har til formål at styrke rettighederne hos ofre for kriminalitet og sikre, at deres behov for beskyttelse, støtte og adgang til domstolsprøvelse opfyldes ⁽⁶⁾.
4. Forslaget til direktiv skal erstatte Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA om ofres stilling i forbindelse med straffesager ⁽⁷⁾ og fastsætter fælles minimumsregler for ofre for kriminalitet med hensyn til

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Henholdsvis KOM(2011) 275 og KOM(2011) 276.

⁽⁴⁾ Se Meddelelse fra Kommissionen — Styrkelse af ofrenes rettigheder i EU, KOM(2011) 274.

⁽⁵⁾ Tilgængelig på den tilsynsførendes websted (<http://www.edps.europa.eu>) under Consultation/Priorities.

⁽⁶⁾ Se Meddelelse fra Kommissionen — Styrkelse af ofrenes rettigheder i EU, op. cit., s. 2.

⁽⁷⁾ EFT L 82 af 22.3.2001, s. 1. I begrundelsen anerkendes det, at selv om der er sket forbedringer på dette område, er målsætningerne med rammedirektivet ikke blevet realiseret fuldt ud.

rettigheder, støtte og beskyttelse. Forslaget til direktiv har især til formål at sikre, at ofre behandles med respekt, at der tages hensyn til sårbare ofres særlige behov, at ofre modtager den rette støtte og information, og at de kan deltage i retssagen⁽⁸⁾.

5. Forslaget til forordning skal sikre, at ofre, som er omfattet af en beskyttelsesforanstaltning i en civil sag i en af medlemsstaterne, ydes samme beskyttelse, hvis de flytter til en anden medlemsstat, uden at skulle igennem en ny procedure⁽⁹⁾. Denne foranstaltning er et supplement til forslaget til direktiv om den europæiske beskyttelsesordre (»EPO-initiativet«), der omhandler gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i strafferetlige spørgsmål. EPO-initiativet, som den tilsynsførende afgav en udtalelse om i oktober 2010⁽¹⁰⁾, drøftes for øjeblikket i Europa-Parlamentet og i Rådet.

1.3. Formål med udtalelsen

6. Beskyttelsen af privatlivets fred og personoplysninger spiller en central rolle på området for frihed, sikkerhed og retfærdighed som fastlagt i Stockholmprogrammet og især i forbindelse med det retlige samarbejde i straffesager. I oktober 2010 afgav den tilsynsførende en udtalelse om EPO-initiativet, hvori han fremhævede behovet for en ensartet databeskyttelsesordning med hensyn til initiativer inden for det retlige samarbejde i straffesager⁽¹¹⁾. Ved den lejlighed understregede den tilsynsførende, at behandlingen af data i forbindelse med det retlige samarbejde i straffesager er kendetegnet ved dataenes særlig følsomme karakter og ved den indvirkning, behandlingen kan have på de registrerede⁽¹²⁾. Det er derfor nødvendigt at tage behørigt hensyn til de databeskyttelsesaspekter, der er forbundet med initiativerne på dette område, og at indføre passende regler og sikkerhedsforanstaltninger, hvor det er nødvendigt.
7. Ifølge den tilsynsførende udgør respekten for privatlivets fred og beskyttelse af personoplysninger et væsentligt element i den beskyttelse af ofre, som de foreslåede instrumenter har til formål at sikre. I denne udtalelse vil der derfor blive fokuseret på de aspekter i forslagene, som vedrører privatlivets fred, og der vil blive fremlagt idéer til, hvordan beskyttelsen af ofre kan forbedres.

2. ANALYSE AF FORSLAGENE

2.1. Direktiv om ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse

8. Forskellige bestemmelser i forslaget til direktiv vedrører direkte eller indirekte privatlivets fred og databeskyttelse⁽¹³⁾. Generelt bifalder den tilsynsførende disse bestemmelser, da de sigter mod at beskytte ofres privatliv. Ikke desto mindre mener han, at standarderne for beskyttelse i nogle tilfælde kunne styrkes og tydeliggøres, samtidig med at de bevares som minimumsstandarder.
9. Den tilsynsførendes bemærkninger vil primært fokusere på følgende aspekter: (1) artikel 23 i forslaget til direktiv om ret til beskyttelse af privatlivet og forholdet til medierne, (2) ofres ret til oplysninger og adgang til deres egne personoplysninger og (3) beskyttelse af fortroligheden i kommunikationen mellem ofre og hjælpere. Disse aspekter drøftes i afsnittene nedenfor.

2.1.1. Beskyttelse af offerets privatliv

10. Den vigtigste bestemmelse i forslaget til direktiv vedrørende privatlivets fred, er artikel 23, »Ret til beskyttelse af privatlivet«. I artikel 23, stk. 1, hedder det, at »Medlemsstaterne sikrer, at retslige

⁽⁸⁾ Se Meddelelse fra Kommissionen — Styrkelse af ofrenes rettigheder i EU, op. cit., s. 8.

⁽⁹⁾ Ibid.

⁽¹⁰⁾ Udtalelse fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse af 5. oktober 2010 om den europæiske beskyttelsesordre og den europæiske efterforskningskendelse i straffesager, (EUT C 355 af 29.12.2010, s. 1).

⁽¹¹⁾ Ibid., se navnlig afsnit II i udtalelsen.

⁽¹²⁾ Ibid., punkt 1.

⁽¹³⁾ Se navnlig betragtning 22, hvori det anerkendes, at beskyttelse af offerets privatliv kan være et vigtigt middel til at forhindre yderligere viktisering, betragtning 27, der henviser til beskyttelse af personoplysninger i henhold til Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA og Europarådets konvention 108, artikel 21, der vedrører foranstaltninger til at undgå unødvendig afhøring om offerets privatliv og foranstaltninger, så retsmødet kan finde sted uden tilhørere, og artikel 23, der vedrører retten til beskyttelse af privatlivets fred og mediernes optræden.

myndigheder under retssagen kan træffe egnede foranstaltninger til at beskytte ofres og disse familie-medlemmers privatliv og fotografiske billeder«. Den tilsynsførende har forskellige bemærkninger til denne bestemmelse.

11. For det første dækker artikel 23, stk. 1, ikke den fulde ret til beskyttelse af privatlivets fred for ofre for kriminalitet. Bestemmelsens anvendelsesområde er meget mere begrænset, da det kun vedrører »retslige myndigheders« beføjelse til at træffe beskyttelsesforanstaltninger »under retssagen«. Beskyttelsen af privatlivets fred skal imidlertid ikke kun sikres »under retssagen«, men også under efterforskningen og de forberedende retsmøder. Mere generelt skal beskyttelsen af privatlivets fred om nødvendigt sikres fra den første kontakt med de kompetente myndigheder og også efter retssagens afslutning.
12. I den forbindelse er det værd at bemærke, at adskillige internationale instrumenter er noget mere ambitiøse end artikel 23, stk. 1. Eksempelvis hedder det i Europarådets henstilling Rec(2006) 8 om bistand til ofre for kriminalitet, at »medlemsstaterne skal træffe passende foranstaltninger for i videst muligt omfang at undgå at krænke ofres privat- og familieliv og for at beskytte ofrenes personoplysninger, navnlig under efterforskningen og retsforfølgningen« (understregning tilføjet) ⁽¹⁴⁾. Andre instrumenter indeholder lignende bestemmelser ⁽¹⁵⁾.
13. I lyset af ovenstående anbefaler den tilsynsførende, at der i starten af artikel 23 indsættes et afsnit, hvoraf det i mere generelle vendinger fremgår, at medlemsstaterne så vidt muligt skal sikre beskyttelse af ofres privat- og familieliv samt beskyttelse af deres personoplysninger fra den første kontakt med de officielle myndigheder og også efter retssagens afslutning. Endvidere bør den nuværende artikel 23, stk. 1, ændres, således at de retslige myndigheder også får mulighed for at træffe beskyttelsesforanstaltninger »under politietforskningen«.
14. For det andet indeholder artikel 23, stk. 1, ingen indikation af indholdet af de konkrete foranstaltninger, der kan træffes af de retslige myndigheder for at beskytte offerets ret til privatlivets fred. Den tilsynsførende forstår hensigten om at skabe størst mulig fleksibilitet for medlemsstaterne på dette område. En større grad af præcision kunne dog være nyttig. Især kunne forslaget indeholde en liste over de minimumsforanstaltninger, som retslige myndigheder i henhold til national lovgivning kan træffe for at beskytte offerets privatliv ⁽¹⁶⁾. Listen kunne f.eks. omfatte følgende kategorier af foranstaltninger:
 - hemmeligholdelse eller begrænsning af videregivelse af oplysninger om ofrenes eller deres familiers identitet og opholdssteder i relevante sager og under særlige omstændigheder (som angivet i betragtning 22)
 - påbud om at fjerne visse fortrolige oplysninger fra sagsakterne eller forbud mod at videregive bestemte oplysninger
 - begrænsning af offentliggørelsen af følsomme oplysninger i domme og andre afgørelser, som normalt offentliggøres.
15. For det tredje indeholder artikel 23 ikke nogen bestemmelse, der sikrer fortroligheden af de oplysninger, som de offentlige myndigheder har adgang til. I denne henseende indeholder Europarådets henstilling Rec(2006) 8, der er nævnt ovenfor, igen en række nyttige eksempler. Af henstillingens punkt 11 fremgår det, at medlemsstaterne bør kræve, at alle agenturer, der er i kontakt med ofre, fastlægger klare standarder, i henhold til hvilke de kun må videregive oplysninger, der er modtaget fra, eller som vedrører et offer, til tredjepart, på betingelse af at offeret har givet udtrykkeligt samtykke hertil, eller at der foreligger et lovkrav om eller en godkendelse til at gøre dette. Den tilsynsførende opfordrer lovgiveren til at medtage en lignende bestemmelse i forslaget til direktiv.

⁽¹⁴⁾ Punkt 10.8 i Europarådets henstilling Rec(2006) 8.

⁽¹⁵⁾ Se f.eks. udkast til FN-konvention om retfærdighed for og bistand til ofre for kriminalitet og magtmisbrug, artikel 5, stk. 2, litra g), artikel 6 og artikel 8, stk. 6, litra g), Ministerkomitéens retningslinjer for beskyttelse af ofre for terrorhandlinger, vedtaget den 2. marts 2005, punkt VIII, Retningslinjer vedrørende retfærdighed for børn, der er ofre for eller har været vidne til kriminalitet, Ecosoc Res 2005/20, 2005, punkt 8(a) og punkt 26-28.

⁽¹⁶⁾ Dette er i tråd med tilgangen i artikel 21 vedrørende sårbare ofres ret til beskyttelse under straffesager.

2.1.2. *Privatlivets fred og medierne*

16. I andet afsnit af artikel 23 hedder det, at »Medlemsstaterne tilskynder medierne til at træffe selvregulerende foranstaltninger for at beskytte ofrenes privatliv, personlige integritet og personoplysninger«. Også her anlægges der i forslaget en minimalistisk tilgang, idet der udelukkende tales om selvregulerende instrumenter.
17. Den tilsynsførende forstår baggrunden for at indtage en forsigtig holdning til dette emne og er grundlæggende enig i Kommissionens tilgang. Forholdet mellem medierne og privatlivets fred er yderst vanskelig og kompleks. Det er også et område, hvor forskellige traditioner og kulturelle forskelle mellem medlemsstaterne kan spille en vigtig rolle inden for rammerne af EU's charter om grundlæggende rettigheder og den europæiske menneskerettighedskonvention. Denne tilgang synes også at være i overensstemmelse med den nuværende databeskyttelsesramme (artikel 9 i direktiv 95/46/EF), der giver medlemsstaterne et forholdsvist stort råderum med hensyn til behandling af personoplysninger, der finder sted i journalistisk øjemed eller med henblik på kunstnerisk eller litterær virksomhed⁽¹⁷⁾.
18. For så vidt angår selvregulering, er den tilsynsførende overbevist om, at dette instrument kan komme til at spille en central rolle med hensyn til at forene privatlivets fred og ytringsfriheden. Endvidere afspejler artikel 23, stk. 2, den tilgang, der anlægges i henstilling Rec(2006) 8, hvoraf det fremgår, at medlemsstaterne skal opfordre medierne til at vedtage og overholde selvregulerende foranstaltninger med henblik på at beskytte ofres privatliv og personoplysninger⁽¹⁸⁾. Selvregulerende instrumenter kan også kombineres med nationale rammebestemmelser, men disse skal være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis for artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention⁽¹⁹⁾.

2.1.3. *Specifikke oplysninger og adgangsrettigheder*

19. Den tilsynsførende bemærker, at der i artikel 3 i forslaget til direktiv, som vedrører retten til at modtage oplysninger fra den første kontakt med en kompetent myndighed, ikke nævnes noget om oplysninger vedrørende databeskyttelse. Med henblik på at sikre tilstrækkelig beskyttelse af ofres personoplysninger, bør ofrene på hensigtsmæssige tidspunkter modtage alle de oplysninger, der er nødvendige, for at de fuldt ud kan forstå, hvordan deres personoplysninger behandles.
20. Den tilsynsførende anbefaler derfor at indføje en ekstra bestemmelse i artikel 3, der fastsætter, at ofre skal underrettes om behandling af deres personoplysninger på et senere tidspunkt i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 95/46/EC. Derudover kan lovgiveren overveje at medtage regler om ofres adgang til deres personoplysninger, samtidig med at der tages hensyn til de legitime interesser, der er forbundet med politietforskning og retsforfølgning.

2.1.4. *Fortrolighed i kommunikationen mellem ofre og hjælpetjenester*

21. I forslaget til direktiv anerkendes ofres ret til bistand fra det øjeblik, hvor forbrydelsen finder sted, under hele retssagen og efter retssagen, afhængig af offerets behov⁽²⁰⁾. Visse grupper af ofre, heriblandt ofre for seksuel vold, forbrydelser mod en særlig persongruppe, såsom kønsbaseret vold og forbrydelser begrundet i racehad, og terrorofre, har ofte behov for en specialiseret hjælpetjeneste⁽²¹⁾, der bl.a. kan yde psykologisk bistand. I disse situationer skal fortroligheden af kommunikationen mellem offeret og

⁽¹⁷⁾ I henhold til artikel 9 i direktiv 95/46/EF fastsætter medlemsstaterne i forbindelse med behandling af personoplysninger, der udelukkende finder sted i journalistisk øjemed eller med henblik på kunstnerisk eller litterær virksomhed, kun fritagelser eller undtagelser fra bestemmelserne, for så vidt som de er nødvendige for at forene retten til privatlivets fred med reglerne for ytringsfrihed.

⁽¹⁸⁾ Punkt 10.9 i Europarådets henstilling Rec(2006) 8.

⁽¹⁹⁾ Artikel 10, afsnit 2, i den europæiske menneskerettighedskonvention tillader kun begrænsninger i ytringsfriheden, som er »foreskrevet ved lov« og »nødvendige i et demokratisk samfund« af hensyn til specifikke og væsentlige offentlige interesser (f.eks. den nationale sikkerhed, territorial integritet, forebyggelse af forbrydelse eller uorden eller for at beskytte sundheden eller sædeligheden) eller for at beskytte andres gode navn og rygte. I sin udtalelse i *Satakunnan-sagen* (sag C-73/07, *Tietosuojavaltuutettu mod Satakunnan Markkinapörssi og Satamedia*, [2008] ECR I-9831) bemærkede advokat General Kokott med rette, at »en stram anvendelse af databeskyttelsesreglerne kunne betyde, at ytringsfriheden indskrænkes føleligt. Det ville således i vidt omfang være udelukket at udøve efterforskende journalistik, hvis medierne kun kunne behandle og offentliggøre personoplysninger, hvis de berørte har indvilget heri eller givet informationer. På den anden side er det klart, at medierne kan krænke borgernes privatliv (17). Man skal derfor finde en balance.« (afsnit 43).

⁽²⁰⁾ Se betragtning 13 og artikel 7 i forslaget til direktiv.

⁽²¹⁾ *Ibid.*

de fagfolk, der yder bistand, sikres. Hvis dette ikke sker, kan det betyde, at offeret ikke føler, at han eller hun kan tale frit med sin rådgiver. Derfor bifalder den tilsynsførende kravet i artikel 7 om, at hjælpetjenester skal være »fortrolige«. Omfanget og konsekvenserne af en sådan fortrolighed skal imidlertid præciseres.

22. Især angives der ikke i forslaget til direktiv, om kommunikationen mellem offer og støtteperson betragtes som »privilegeret«, dvs. at den ikke gengives under retssagen eller kun gengives i begrænset omfang. Dette er normalt tilfældet, hvis støttepersonen er en sundhedsmedarbejder, der er underlagt tavshedspligt. Der kan dog også være tilfælde, hvor bistanden ikke ydes af sådanne fagpersoner. I disse situationer er det tvivlsomt, hvorvidt offeret er beskyttet mod videregivelse af oplysninger.
23. Den tilsynsførende anbefaler derfor, at det præciseres, at ofre for disse særlige forbrydelser har ret til at nægte videregivelse af fortrolig kommunikation med en støtteperson under en retssag eller administrativ procedure, og at en sådan kommunikation kun må videregives til tredjepart med hans eller hendes samtykke. Dette bør normalt også være tilfældet i straffesager med forbehold af legitime og velbegrundede interesser i efterforskningen eller retsforfølgningen (dvs. retslige myndigheders indsamling af uundværlige beviser).

2.2. Regulering af gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civile retlige spørgsmål

2.2.1. Databeskyttelseslovgivningens anvendelsesområde

24. Som nævnt ovenfor supplerer forslaget til forordning EPO-initiativet om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i strafferetlige spørgsmål. Eftersom forslaget til forordning til vedrører retsligt samarbejde i civilsager med grænseoverskridende virkninger ⁽²²⁾, falder dets anvendelsesområde inden for rammerne af den tidligere første søjle og derfor også inden for rammerne af direktiv 95/46/EF ⁽²³⁾. Dette var ikke tilfældet for EPO-initiativet.
25. Den tilsynsførende anbefaler derfor, at der som minimum indføres en henvisning til direktiv 95/46/EF i betragtningerne til forslaget, hvoraf det fremgår, at personoplysninger, der behandles i henhold til forordningen, skal beskyttes i overensstemmelse med de nationale love til gennemførelse af direktiv 95/46/EF.

2.2.2. Underretning af den person, der forårsager fare

26. I henhold til artikel 5 i forslaget til forordning skal en part, der ønsker at gøre en beskyttelsesforanstaltning gældende i en anden medlemsstat, forelægge en attest for de kompetente myndigheder. Attesten udstedes på den standardformular, der er vedlagt som bilag til forslaget til forordning. Bilaget indeholder personoplysninger om både den beskyttede person og den person, der forårsager fare, såsom deres identitet og opholdssted samt en beskrivelse af beskyttelsesforanstaltningen. Den tilsynsførende anerkender, at de personoplysninger, der i henhold til bilaget medtages på attesten, i princippet er tilstrækkelige, relevante og ikke omfatter mere, end der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil oplysningerne er indsamlet.
27. Det fremgår imidlertid ikke klart af forslaget, hvilke personoplysninger om den beskyttede person der videregives til den person, som forårsager fare, især i medfør af artikel 13 ⁽²⁴⁾. I den forbindelse mener den tilsynsførende, at den person, der forårsager fare, kun bør modtage de personoplysninger, der er strengt nødvendige for gennemførelse af foranstaltningen. Derudover bør det så vidt muligt sikres, at den beskyttede persons adresse eller andre kontaktoplysninger ikke videregives ⁽²⁵⁾. En sådan begrænsning bør fremgå af teksten i artikel 13.

⁽²²⁾ Se artikel 81 i TEUF, dvs. den tidligere artikel 65 i EF-traktaten.

⁽²³⁾ Direktiv 95/46/EF finder ikke anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med en aktivitet, der falder uden for rammerne af fællesskabsretten, såsom dem, der er fastsat i afsnit V og VI i traktaten om Den Europæiske Union, og under alle omstændigheder ikke på behandlingsaktiviteter, der er relateret til den offentlige sikkerhed, forsvaret, statens sikkerhed eller statens aktiviteter inden for strafferet (se artikel 3 i direktivet).

⁽²⁴⁾ Artikel 13 vedrører oplysningspligten over for den person, der forårsager fare.

⁽²⁵⁾ Se i den forbindelse Udtalelse fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse af 5. oktober 2010 om den europæiske beskyttelsesordre og den europæiske efterforskningskendelse i straffesager, op. cit., afsnit 45-49.

3. KONKLUSIONER

28. Den tilsynsførende bifalder de politiske målsætninger i de to forslag og er som udgangspunkt enig i Kommissionens tilgang. Ikke desto mindre mener han, at beskyttelsen af ofres privatliv og personoplysninger i forslaget til direktiv kunne styrkes og præciseres på en række områder.
29. For så vidt angår forslaget til direktiv om ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse, råder den tilsynsførende lovgiveren til følgende:
- i artikel 23 at indføje en generel bestemmelse om beskyttelse af privatliv og personoplysninger, hvoraf det fremgår, at medlemsstaterne så vidt muligt skal sikre beskyttelse af ofres privat- og familieliv samt beskyttelse af deres personoplysninger fra den første kontakt med de officielle myndigheder, under retssagen og også efter retssagens afslutning. Desuden bør den nuværende artikel 23, stk. 1, ændres, således at de retslige myndigheder også får mulighed for at træffe beskyttelsesforanstaltninger »under politietforskningen«
 - i artikel 23, stk. 1, at indføje en liste over minimumsforanstaltninger (som beskrevet i afsnit 14), som retslige myndigheder kan træffe med henblik på at beskytte ofres og disses familiemedlemmers privatliv og fotografiske billeder
 - sikre, at medlemsstaterne kræver, at alle myndigheder, der er i kontakt med ofre, fastlægger klare standarder, i henhold til hvilke de kun må videregive oplysninger, der er modtaget fra, eller som vedrører et offer, til tredjepart, på betingelse af at offeret har givet udtrykkeligt samtykke hertil, eller at der foreligger et lovkrav om eller en godkendelse til at gøre dette
 - i artikel 3 at indføje et krav om, at ofre skal underrettes om yderligere behandling af deres personoplysninger i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 95/46/EC, og overveje, om der skal medtages særlige bestemmelser om offerets ret til adgang til dennes personoplysninger
 - præcisere omfanget af fortrolighedskravet i forbindelse med hjælpetjenester i henhold til artikel 7 ved at angive, at offeret skal have ret til at nægte videregivelse af fortrolig kommunikation med en støtteperson under en retssag eller administrativ procedure, og at en sådan kommunikation i princippet kun må videregives til tredjepart med hans eller hendes samtykke (se navnlig afsnit 22-23).
30. For så vidt angår forslaget til forordning om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål, råder den tilsynsførende lovgiveren til følgende:
- at der som minimum indføres en henvisning til direktiv 95/46/EF i betragtningerne til forslaget, hvoraf det fremgår, at personoplysninger, der behandles i henhold til forordningen, skal beskyttes i overensstemmelse med de nationale love til gennemførelse af direktiv 95/46/EF
 - at det klart fremgår af artikel 13, at den person, der forårsager fare, kun bør modtage de personoplysninger om den beskyttede person, der er strengt nødvendige for gennemførelse af foranstaltningen. Det skal så vidt muligt sikres, at den beskyttede persons adresse eller andre kontaktoplysninger ikke videregives.

Udfærdiget i Bruxelles, den 17. oktober 2011.

Giovanni BUTTARELLI
Europæisk assisterende tilsynsførende for
databeskyttelse